

Nadežda Igorevna Ryženko jau išmoko atskirti garsą, kada ji jos kabineto duris beldžiasi advokatas Kirganas. Garsas buvo kažin koks ypatingas, minkštas, tarsi už durų stovėtų ne subrendęs vyras, o pūkuotas katinas. Ir šiandien išgirdusi pažįstamą beldimą Nadežda Igorevna krūptelėjo. Aną kartą ji prarado savitvardą ir abejones dėl savo profesionalumo išsakė balsiai. Advokato akivaizdoje nevalia taip elgtis, nes advokatas visada priešas arba geriausiu atveju — priešininkas. Ji neleistinai atsipalaidavo, ją baisiai nuvargino ir darbas, ir nerimas dėl dukros, bet svarbiausia — nukamavo mirusio vyro ilgesys. Išdegino jos vidų, iščiulpė visus syvus, atėmė jėgas. Todėl ir klydo — ir dirbdama, ir bendraudama. Reikia atostogų. Reikia pailsėti. Atsigauti. O kaip tą padaryti?

Ji nusprendė laikytis kietos pozicijos ir leisti aiškiai tam Kirganui suprasti, kad sužlugdyti dar vienos bylos jam tikrai neleis.

— Kas dar? — šaltai paklausė Ryženko.

— Įprastas prašymas, — linksmi atsakė advokatas. — Prašau pareikalauti, kad notaras pateiktų testamentą kopiją.

— Testamentą? — neįstengusi nuslėpti nuostabos tardyto-

ja akimirksniu užmiršo ryžtą būti šalta ir neprieinama. — Ko kio testamentas?

— Pagal kurį Jekaterina Averkina gavo aštuonis milijonus rublių.

— Kam? Ką tai duos tyrimui?

— Man rodos, duos labai daug, — rimtai prabilo Kirganas. — Juk aiškiai matote, kad dėjosi labai keisti dalykai: nežinia nuo ko ir nežinia kodėl gautas palikimas, paskui staiga atsirado draugužė ir iškart po žmogžudystės dingo, o pats nusikaltimas taip pat kelia aibę klausimų. Nadežda Igorevna, esate patyrusi tardytoja, dirbusi su ne viena dešimtimi žmogžudysčių, juk tikrai negalite nematyti, kad čia kažin kas ne taip. Netikiu, kad jūs nematote.

— Aš nesuprantu, kas dar gali būti bendra tarp žmogžudystės ir palikimo, išskyrus pinigų. Dėl jų Averkina išstūmė seserį iš balkono. Pinigai rasti pas ją, savanaudiškas motyvas įrodytas. O iš kur tie pinigai atsirado, mums nesvarbu ir su Averkinos kaltumu neturi nieko bendra.

— O draugužė? — sutrikęs paklausė advokatas, ir tardytoja pasistengė nuslėpti pasitenkinimo šypsėnėlę. — Kaipgi Jana Orlova? Juk pasakojau jums apie pardavėją ir tokių pačių draugužių pirkimą, rodžiau nuotraukas, ir jūs su manimi sutikote...

— Tada sutikau, o dabar — ne. Pagalvojau ir padariau kitas išvadas. Greičiausiai tos išvados jums nepatiks.

Ji matė, kaip kietai Kirganas susičiaupė. Štai ir puiku, pone advokate, ne kasdien katinui Užgavėnės. Pardavėjos Krivenkos parodymus, žinoma, ji pridėjo prie bylos, ir operatyvininkai bando mergužėlę Janą Orlovą surasti, bet pasakyti to advokatui

kažin kodėl nesinorėjo. Nadežda Igorevna pradėjo nervintis ir pykti — ji nei norėjo, nei galėjo tam kylančiam jausmui priešintis. Nepripažins ji, kad Kirganas teisus, nepripažins! Nors jis, žinoma, teisus.

— Bet jūs bent jau davėte operatyvininkams užduotį tą mergužėlę, Orlovą, surasti? — nenurimo Kirganas, ir jo nemaloniai gergždžiančiame balse Nadežda Igorevna išgirdo kylančią įtampą.

Štai leido sau minutėlę atsipalaiduoti ir tuoj pat buvo nubausta — tas Kirganas jau mano, kad gali jai vadovauti ir reikalauti ataskaitos. Visai sukvailiojo ponas advokatas! Nieko, tuoj ji jam taip atsakys, kad daugiau jis nieko nebenorės.

— Ką jūs sau leidžiate, pone advokate? — iš aukšto tarė ji. — Gal ketinate mane kontroliuoti? Atsipeikėkite. Žinote, ką yra sakęs Višvanatanas Anandas? — Ryzenko padarė išraiškinimą pauzė, kad Kirganui pakaktų laiko prisiminti, kas tas Anandas, ir suprasti, kad didžiojo šachmatininko ištarmės jam nežinomos. — Jis pasakė: „Aš — pasaulio čempionas ir neprivalau nieko su niekuo aptarinėti.“ Tikiuosi, supratote mane teisingai?

— Tikiuosi, teisingai, — rodos, Kirganas galutinai nusiminė. — Aš pats pateiksiu notarui advokato paklausimą.

— Dieve padėk, — patraukė pečiais Ryzenko. — Elkitės kaip išmanote, tik netrukdykite man dirbti.

— Bet kai gausiu testamentą kopiją, paprašysiu pridėti ją prie bylos.

— Norite mane pagąsdinti? Pateikite prašymą, o aš jį, kaip reikalaujama, per tris dienas peržiūrėsiu ir paštu išsiųsiu jums atsakymą.

Kirgasas kurį laiką žiūrėjo į ją tylėdamas, paskui apsisuko ir patraukė prie durų. Priėjęs stabtelėjo ir atsisuko.

— Labai tikiuosi, kad man pavyks jus įtikinti. Ir patarčiau atkreipti dėmesį į Jevgeniją Golovkiną — jos vardas yra Jekaterinos Averkinos abonentų sąrašė. Turiu pagrindo manyti, kad ji kažin kaip susijusi su Jana Orlova. Viso labo.

— Ir jums taip pat, — pašaipiai atitarė Ryženko.

Antonas neketė savęs. Pats sau atrodė purvinas ir šlykštus. Juk atėjo pas Galiną tik norėdamas pasikalbėti apie palikimą ir jos brolių Toliką, bet neištvėrė. Vien pamačius jos apatinius, jam iškart aptemo sąmonė. Ir dabar, gulėdamas šalia jos lovoje, po aistringų kūniškų malonumų mėgino susikaupti ir pradėti rimtą pokalbį. Nelabai tam tinkama vieta... Turbūt reikia keltis, apsirengti ir eiti iš miegamojo.

Tačiau Galina keltis neketino, ji palaimingai voliojosi lovoje ir kažin ką tyliai sau murkė.

— Gal išgerkim kavos? — netvirtai pasiūlė Antonas, norėdamas išvilioti draugę iš lovos.

— Nori kavos? Gulėk, aš išvirsiu ir atnešiu į lovą.

Ne, jis visai ne to norėjo. Viena vertus, jis norėjo pasikalbėti, antra vertus — vėl pasinerti į anksčiau nepatirtų jausmų sūkurį, kai žmogus patiria neapsakomą malonumą ir tuo pat metu save niekina. Niekada anksčiau intymūs santykiai su šia moterimi panašių jausmų nekėlė. Šiaip ar taip, kavos jis tikrai nenorėjo.

— Na ką tu dabar man patarnausi kaip karaliui? — neva pasipiktino Antonas. — Kelkimės ir eime kartu.

Galina neprieštaravo, nors buvo akivaizdu, kad keltis visai nenorėjo. Ji išvirė kavos, o Antonas tuo tarpu papjaustė sūrio.

Pasakojimas apie Katios Averkinos nužudymą Galinos neišgąsdino, nors Antonas ir labai to tikėjosi.

— Galka, tau reikia būti atsargesnei, — kalbėjo jis. — Matai, kas gali nutikti per tą palikimą? Būk labai atsargi, ypač su naujais pažįstamais. Černecovas paliko pinigų Katiai, ir ji buvo nužudyta. Nejau tau nebaisu?

— Baik tu, — ji abejingai mostelėjo ranka ir atsikando sūrio, — kas mane žudys? Juk ne Tolikas? Be to, tavo Katią nužudė dėl pinigų, pats taip sakei. O aš jau nieko neturiu, beveik viską iššvaisčiau.

— Nejau viską? — aiktelėjo Antonas. — Negali būti! Juk ten tokia suma...

— A, — nepatenkinta gūžtelėjo pečiais Galina, — ar daug mums, moterims, reikia laiko tokiems pinigams iššvaistyti? Prisipirkau velniai žino ko ir neaišku kam, į spintą netelpa, o džiaugsmo jokio. Žinai, kai pirkausi visus tuos skudurus ir blizgučius, maniau, štai dabar prasidės mano tikrasis gyvenimas, žaižaruojantis, spalvingas, juk dabar prabangiai rengsiuosi, lankysiuosi pas brangius kirpėjus, kosmetologus, puikiai atrodysiu ir mane pastebės patys šauniauši vyrai. O paaiškėjo...

— Ir kas paaiškėjo?

— Ką čia kalbėti... Na, atrodau aš puikiai, apsirengusi brangiausiais drabužiais, šukuosena stilinga, o džiaugsmo kaip nėra, taip nėra. Ir kodėl aš buvau įsitikinusi, kad džiaugsmas tikrai aplankys?